

ще отидемъ на друго мѣсто да работимъ, за да хранимъ нашия чичо Чочо.

— Ние много ще се трудимъ и още повече ще се харесаме на публиката, — молѣше се Орѣшка.

Директорътъ ги изгледа, спомни си за тѣхния хубавъ номеръ и се съгласи да остави стария палячо въ цирка, стига наистина децата да бждатъ още по-прилежни. Тѣ обещаха. Можеха ли да не обещаятъ, щомъ искаха да помогнатъ на добрия си старъ приятелъ.

Когато директорътъ си излѣзе, чичо Чочо прегърна дветѣ деца и презъ сълзи говорѣше:

— Благодаря ви, деца, Богъ ще ви награди за добритѣ ви сърдца.

(Следва въ четвърта книжка)

Вѣра Бояджиева Фолъ

Живѣе си баба Тонка сама на село. Има синивица, колкото да нахрани едно гърло. Има си и десетина кокошки, да ѝ носятъ яйца, а съ яйцата баба Тонка си купува каквото ѝ потрѣбва. Добри хора ѝ работятъ нивицата, защото баба си нѣма отмѣна. Дѣдото умрѣ преди години, а синчето ѝ, какво хубаво синче си има баба Тонка, Пенчо го викатъ. Той отиде по чужди земи на печалба, години минаха отъ тогава и нито се чу, нито се видѣ Пенчо.

Единъ день се зададе къмъ бабини Тонкини разсилниятъ отъ общината. Влѣзе въ двора, разгони кучетата съ тоягата си и право при баба Тонка.

— Добъръ день, бабо! Писмо ти нося.

— Да си живъ и здравъ, синко! Ами отъ кого ми носишъ писмо?

— Отъ синчето ти.